

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΗΣ

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΕ ΙΕ ΒΡΑΖ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Πάνε καμιά πενήνταριά χρόνια απ' τον καιρό που ένα καρδάβι ξενικό ναυάγησε στις άκτες του Δουγκελές, στο Πανβενάν. Οι χωρικοί μάζεψαν καμιά δεκαριά πτώματα ναυαγών κι' έπειδή δεν είχαν, αν ήταν χριστιανοί ή όχι, τους θάψανε μεσ' στην άμμο, στο μέρος που τους είχαν βρεί. Μεσ' ο' αυτά τα πρώτα ήταν και το πτώμα ενός ψπλού και ώραιου νέου, πιο πλούσιου ντυμένου από τους συντρόφους του που γι' αυτό το λόγο νόμισαν πως ήταν ο καπετάνιος. Στον παράμεσο δάχτυλο του άριστου χεριού φορούσε ένα χοντρό δαχτυλίδι από χρυσάφι στο οποίο ήταν χαραγμένα γράμματα μιας άγνωστης γλώσσας.

Όλ' οι κάτοικοι του Βουγκελές, εινε τίμιοι άνθρωποι και γι' αυτό έθαψαν, ή καλύτερα έχωσαν μέσα στην άμμο, τον ώραιο και νέο καπετάνιο, χωρίς να του πάρουνε το δαχτυλίδι.

Χρόνια πέρασαν. Η άνημπησιν αυτού του ντυγαίου οργά ειγά ειχε ορθώσει. Ώστόσο, όταν ή γυναίκες ζαγγρυσόσαν στο χωριό περιμένονας το γυρισμό των συζύγων των, που είχαν στη θάλασσα, μιλούσαν άκόμα για τον ώραιο καπετάνιο, τον οποίο δνόμαζαν «το ξένο καπετάνιο» και για τη χοντρή χρυσή άρρεβώνα που φορούσε στο δάχτυλο.

Την πρώτη φορά που ή Μόνα Παρανθέν, μια νέα μοδίστρα από το περιώρα, άκουσε να λένε αυτή την ιστορία, άλη ή τήχη δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να άνειρεθεί απτό το δαχτυλίδι που έλεγαν πως ήταν τόσο ώραιο. Την άλλη μέρα το συλλογίζονταν άκόμα, καθώς και την άλλη και όλες τις μέρες πουόθαν κατόπι. Αυτό ειχε γίνει πια γι' αυτή μια σκοτούρα. Είναι πολύ κοκέτα, όπως εινε δά σί πειδ πολλές νέες μοδίστρες, κ' έλεγε μέσα της ότι ένα δαχτυλίδι το φτιάχνουν για να λάμπει στο φώς του εβλογημένου ήλιου, κι' όχι για να βρωμίξει μεσ' οτά βάρη του τάφου. Έν τούτοις μ' όλο το πίο ποόχε για το δαχτυλίδι, έδωχε μακριά της τον πειρασμό να το άποχήσει. Ήδουλειά της όμως ή ίδια την έκανε να θυμάται διαρκώς το δαχτυλίδι αυτό. Όταν πήγαινε κ' έρραβε στο σπίτι του Μπουγκελές, πράγμα που γινόταν σχεδόν κάθε μέρα, ήταν ύποχρωμένη να κάθεται στο τραπέζι μπρός στο παρθύρο που έβλεπε στην άμμοδια όπου ήταν θαμένοι οι ναυαγοί.

Στό τέλος ή άνσυχισμένη μοδίστραδέν κρατήρηκε πιά. Ένα βράδι, όταν τελείωσε τη δουλειά της, έκανε πως γυρίζει σπίτι της κι' έπειτα, όταν βεβαιώθηκε πως δεν την έβλεπε κανείς κατέθηκε κλεφτά προς την άκρογιαλιά... Ποθύσε πια το δαχτυλίδι εκείνο με το όλο της...

Το μέρος δα, ο ειχαν θάψει τους ντυγαούς ήταν σημαδεμένο μ' ένα χονδρόκαμμένο σταυρό, που ειχαν φροντίσει να τον στήσουν άκριβώς πάνω από το πώμα του καπετάνιου.

Όταν νύχτωσε πια δλότελα κι' όλοι οι φαρδδες γύρισαν στο σπίτι τους, ή Μόνα Παρανθέν μορούσε ν' άρχισι τη δουλειά της χωρίς να φοβάται ότι θα την άνηψήσκει κανείς. Γοντίσει λοιπόν κι' άρχισι να βγάρι την άμμο οδ μανιασμένη με τη νύχτα της. Σε λίγο κατάφερε να τραβήξει έξω το ένα άπ' τα χέρια του πτώματος το άριστο. Το δαχτυλίδι βρισκόταν στο δάχτυλο του νεκρού. Προσπάθησε να το βγάλη από το δάχτυλό του, μα το πεσί ειχε τυλίσει κ' ειχε κάνει γύρω χοντρός κόβους. Δοκίμασε τότε το ψαλλίδι της. Κόπος χαμένος! Το ψαλλίδι δεν έκοβε το χοντρό αυτό πεσί ποτέως ξερόνει το νερό της θαλάσσης. Τότε, έρεθισμένη, άρραξε το δάχτυλο με το χέρι της και κείρωσε να βγάλη το δαχτυλίδι τραβώντας το μ' όλη της τη δύναμη. Έπειτα έχωσε πάλι το χέρι μεσ' στην άμμο, την έστρωσε καλά με το πόδι της, και έφυγε παίρνοντας το δαχτυλίδι...

Την άλλη μέρα πήγε στη δουλειά της όπως πάντα. Ειχε τυλιχτή σ' ένα μάλλινο μποζά κ' ήταν κατάχλωμη.

— Τι έχεις σήμερα, Μόνα; τη ρώτησε ή νοικοκυρά στην άποία έρραβε.

— Όχι! τίποτα, άπάντησε, λίγο πονοκέφαλο. Θα περάσει.

Και άρχισι τη δουλειά της.

Μά, άντι να περάσει ο πονοκέφαλος δυνάμωνε δλοένα, τόσο που άνάγκασε τη Μόνα Παρανθέν ν' άφήσθ τη δουλειά της και να φύγη για το σπίτι της βογγώντας.

Δέν ειχε άκόμα καλά καλά στήψει τη γωνία του μονοπατιού. όταν μια μεγάλη όχλοβοή άκούστηκε μεσ' στο χωριό. Τα παιδιά που έπαιζαν στην άμμοδια, ειχαν γυρίσει άξαφνα, φωνάζοντας δυνατά:

— Έλάτε να δείτε! Έλάτε να δείτε!

— Τι; Τι τρέχει;

Όλο το Μπουγκελές, άντρες και γυναίκες, κατέβηκε τότε ως τη θάλασσα. Όταν έφτασαν στον τάφο ειδαν κάτι που τους έκανε να φρίζαν. Κάτω από τον ξέλινο σταυρό, ένα μανίκι έβγαυε μέσα από την άμμο και από το μανίκι αυτό ξεπερόβεινε ένα χέρι! Τα δάχτυλα αυτού του χεριού ήταν σφιγμένα με δύναμη, εκτός από το δάχτυλο του δαχτυλιδιού που ήταν άνοιχτό, άδύγιστο κι' άπειλιπτικό. Θάλεγε κανείς πως το δάχτυλο αυτό έδειχνε κάποιον εκεί πάνω μεσ' οτά άπλωμένα χωράφια, που βρισκότουσαν πίσω από τα σπιτάκια των φαράδων. Στη βδο του δαχτυλιδιού αυτού έβλεπε κανείς; μια βαθιά κυκλική πληγή.

Μία από τις γυναίκες που βρισκότουσαν εκεί, φώναζε τότε:

— Εινε το δάχτυλο που φορούσε την άρρεβώνα. Έκλεψαν το δαχτυλίδι του νεκρού καπετάνιου και γυρεύει τώρα να το δόσουν πίσω!...

— Άς ξαναθάψουμε για πάντα αυτό το χέρι, άπάντησ' ένας άπ' τους άντρες.

Και το ξανακέπασε με άμμο.

Η συγκέντρωση διαλύθηκε κατόπι, κάνοντας χίλια σκόλια. Όταν, το βράδι ξαναγύρισαν εκείνοι που βρισκότανε στη θάλασσα, οι γυναίκες τους και οι γέροι τους διηγήθηκαν τί συνέβη. Κι' όλοι σημάτισαν την ίδια γωνία: κάποιος ειχε κλέψει τον άρρεβώνα του πεθαμένου.

Την άλλη μέρα μόλις έφεξε, οι πιο άνοκόμενοι έτρεξαν στον τάφο των πνιγμένων. Κι' άλλοίμονοι! το χέρι του καπετάνιου βρισκόταν έξω από την άμμο!

— Να δούμε τι θα γίνει ως το τέλος! ειπαν.

Και ξανάθψαν το χέρι, όπως ειχαν κάνει και την περασμένη μέρα. Έπειτα πήγαν και μάζεψαν με-

γάλες πέτρες και κομμάτια από βράχους και τα σώρισαν πάνω άπ' τον τάφο.

Τι το όφελος όμως; Μέσα σε δύο ώρες το χέρι ειχε παρουσιαστεί και πάλι. Η πέτρες φαινότουσαν οδ νάχαν παραμερούσει μονάχες τους από σεβασμό κι' ειχαν σχηματίσει κύκλο γύρω άπ' αυτό.

Τότε οι χωρικοί κατάφυγαν ο' άλλα μέσα. Ο έφημέριος του Πανβενάν, μαζί με τον ψάλη κ' ένα παιδί του χωρού, πήγαν να ζορκίσουν τον πνιγμένο βρεχοντιάς τον μ' άγιασμό.

Μά φαίνεται πως ο ώραιος καπετάνιος δεν ήταν χριστιανός γιατί δεν άκουσε τα ζόρκια και το χέρι έμεινε στη θέση του, έξω από την άμμο.

— Γυρεύει πίσω την άρρεβώνα του! ξανάπε τότε ή γυναίκα που ειχε μιλήσει την πρώτη φορά.

Οι άλλοι βρήκαν τη γνώμη της σωστή. Που να βρουν όμως την άρρεβώνα, για να τη δόσουν πίσω στον πνιγμένο;

Έκεινη τη στιγμή, στο δρόμο που πηγαίνει από την παραλία στα σπιτάκια του Μπουγκελές, φάνηκε ή Μόνα Παρανθέν, ή μοδίστρα. Την άναγγύρισαν από το διπλογαργιρισμένο φέρεμά της κι' από την κομψή και καινούργια ποδιά της. Παράξενο πράγμα όμως! Ειχε το χέρι της τυλιγμένο δλόκληρο μέσα σε πανιά.

Προχώρουσε άργά, βογγώντας βαθιά σε κάθε βήμα που έκανε. Όταν έφτασε στο πλῆθος παρακάλεσε, μ' ένα κίνημα, να την άφήσουν να περάσει.

Με το χέρι, που δεν ήταν τυλιγμένο μέσα σε πανιά, κρατούσε

Κάτω άπ' το σταυρό ένα μανίκι βγαυει άπ' την άμμο κι' άπ' το μανίκι ένα χέρι...

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

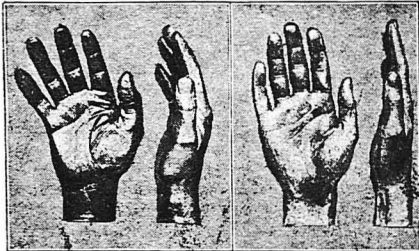
ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΝΥΧΕΣ

Η αναλογία, ή άρμονία, μάλλον μεταξύ των δακτύλων και της παλάμης του χεριού εινε ένα άπ' τα κυριότερα γνωρίσματα του ανθρώπινου χαρακτήρου.

Μεταξύ των δακτύλων, την πρώτη θέση κατέχει ο αντίχειρ. Όσο περισσότερο άπχει άπ' τδ ύπόλοιπο του χεριού, τόσο μεγαλύτερη αντίληψη και έξορνάδα δείχνει. Αντιθέτως δέν θά συνεντίσετε ούτε νομοσύνη, ούτε πνεύμα σε δους έχον τον αντίχειρα πολύ κοντά, σάν κολλημένο νά ποίμε, με ι' άλλα δάχτυλα.

Πολύ κοντός και παχύς αντίχειρ, εινε σημειον ανθρώπου που δέν άκολουθεί παρά τδ ένστικτά του. Άπ' εναντίας δέ, αντίχειρ μικρός και λεπτός δείχνει άνθρωπο πεισματάρη, που έχει αντίρροποι για τδ κάθε τι.

Αντίχειρ πλατύς στην άκρη, δηλαδή πεπιεσμένος, δέν μπορεί νάνηκε παρά σε άνθρωπο μοχθηρό και όχι έξυπνο. Αν ή άκρη του αντίχειρος εινε μωτερή, δείχνει άνθρωπο με μεγάλη λεπτότητα πνεύματος.

Χέρια διασήμων κακοσύνων με χοντρά δάχτυλα πεπιεσμένα στο άκρο και έξογκωμένα στους άρθρούς.

Αν δμως, εινε μόν λεπτός ο αντίχειρ και «μωτερός», άνηκει δμως, σε χέρι βάνουσο και παχύ (αυτό συμβαίνει καμιά φορά), τότε θά πη πως δσκατόχος του, εινε πονηρός και σκληρός.

Αν ο σαρκινός χόνδρος που βρισκεται στή ρίζα του αντίχειρου εινε παχύς, τοτο εινε σημειο καλοσύνης και τρυφερών αισθημάτων. Όσο λεπτότερος εινε στή ρίζα του ο αντίχειρ, τόσο πεύδ πολύ δείχνει άνθρωπο με λιγότερα προτερήματα. Αν έλλείψει ο σ ρ κ ι κ ο υ χ ό ν δ ρ ο σ στή θέση του αντίχειρου, υπάρχουν μικρές σπιτίδες σε σχήμα σ τ α ρ ω ν ή δ σ τ ε ρ ω ν, σημαίνει πως ο αντίχειρ άνηκει σε φθση έγκληματική, που έχει άκράτητο πόθο για τις πρόσκαιρες ήδονές.

Στις δημοσιευόμενες παραπάνω εικόνες, τδ έγκληματικά ένστικτα τδ φανεράναι τδ πάχος και τδ πεπιεσμένο των δακτύλων, των οποίων και ή κλειδώσει παρουσιάζουν επίσης χοντρούς κόμπους.

Νόχια πλατειά, φαρδιά και με έλαφρή κλίση στην άκρη, εινε σημειον πονηριάς και υποκρισίας

Σ' δους άρθεσει νά ψυχολογούν τους δμοίους των από τδ έξωτερικά σημεια του σώματός των, κυνιστοι με νά προσέχουν είδικά σταν ά ν ρ ί χ ε ι υ α και σ τ ά ν υ χ ι α. Θά μπορούν με την πρώτη ματιά νά καταλαβαίνουν τδ γούστα, τδν χαρακτήρα και τδ προτερήματα άκμν του συνομιλητή των.

(Της Κας Fraya)

Ένα χροού δαχτυλίδι... Μαντεύετε τδ παρακάτω.

Οι άντρες θέλλοσαν νά μεταχειριστούν άοχημα τδ Μόνα Παρρανθόν. Τότε έκείνη έλυσε τδ πανιά σά δποια εϊταν διπλωμένο τδ χέρι της. Οι άντρες έξύγωσαν και ειαν από τδ χέρι εϊχε πριστεί, εϊχε πριστεί τόσο πολύ ώστε προκαλούσε φρίκη. Εϊχε γίνε σάν χέρι τέρας. Ένα δάχτυλο προπάντως, τδ ίδιο δάχτυλο μ' έκείνο σδ δποιο φάραγε δ νεκρός καπετάνιος τδ δαχτυλίδι, εϊχε γίνε φριχτό, εϊχε ξυλίδσει, κι' εμοιαζε έτσι πούταν φοσκωμένο σάν δάχτυλο γίγαντος... Οι χωρικοί έφριξαν. Και χωρίς νά χδσουν καιρο έδιωξαν τδν μοδιστρα άπ' τδν περιοχή τους.

Έπειτα από χρονία συνάντησα τδ δσοτηχη αυτή γυναίκα νά πλανιέται στους δρόμους, με τδ χέρι της πάντοτε τωλιγμένο μέσα σε κορδέλια. Δέ μπορούσo: πιά νά μιλήσει... Όλο και στέναζε πένθιμα.

Όσο για τδν ξένο καπετάνιο, αυτός από τότε που πήρε πίσω τδ δαχτυλίδι του αναπαύεται ειρηνικά με τδν ώραια του χροού άρρεβώνα σδ δάχτυλο κι' όνειρεύεται τδν άγαπημένη του που τού τδν εϊχε δώσει... Anatole le Braz

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

(Τελευταίος έξεδόθη στο Παρίσι έκτανης βιογραφία του Γκν ντε Μωπασσάν. Άπό αυτήν περνουμε τδ κάτωθι άπόσπασμα.)

...Στδ θεραπευτήριου του δόκτορος Μπλάνς ο Μωπασσάν μπήκε πολύ καιρο έπειτα από τδν εκδήλωσι της τρομακτικης νόσου που τδν έβασάνιζε, κατά τδν 'Ιανουάριου του 1892. Η άλληλογραφία που εϊχε με τδ Φλωμπέρ από τδ 1880 πιστοποιεί τδν άρρώστεια του αυτή. Επίσης ένα γράμμα του δόκτορος Λαντόλ πρδς τδ Λουπρόζο μιλάει γι' αυτή πδ λεπτομερώς. Νά τδ αναφέρει τδ γράμμα αυτό :

«Εγνώριζα τδ συγγραφέα μονάχα από τδ έργα του, εϊταν έξαφνα άπεινάθη σε μένα για κάποιο θόλωμα των υατιών που τδν ένοχλούσε. Αύτη ή άρρώστεια, ή φαινομενικά άσημαντη, με προειδοποίησε, λόγω των φαινομενικών διαταράξεων που τδν συνόδευαν, περι του δδννηροού τέλους του νέου συγγραφέως».

Η άρρώστεια πεσχωρούσε άργά, μα άδυσώπητη. Άπό τού 1882, ο Μωπασσάν προσβάλλει ι' άπό παρακρούσεις, οι όποιες εκδηλώνονται στην άκοη και τδν όραση και νά τδ γράφει σχετικώς ο ίδιος :

«Κοιτάζοντας τδν εϊκόνα μου μέσα σ' ένα καθρέφτη επί κολλητά ώρα, που φαίνεται κάποτε δει χάνω τδν σνείδηση του έαυτού μου. Εκείνες τις στιγμές όλα θολώνονται μέσ' σδ μισαλό μου και μου φαίνεται παράδοξο νά βλέπω μέσ' σδν καθρέφτη ένα κεφάλι που δέν τδ άναγνωρίζω και τδ όποιο εινε εν τούτοις δικό μου. Αν ή κατάσταση αυτή βαστίζει καμιά φορά ένα λεπτό παραπάνω θά γίνω τελείως τρέλλας».

Τδ 1888 πάλι γράφει από τδ 'Εγρετά στή μητέρα του : «Μόλις γράφω δέκα γραμμές, δέν ξέρω πειά τί κάνω. Η σκέψη μου φύγει τάν τδ νερό από τδ ποτιστήρι...»

Αν άφορη ης τρέλλας του Μωπασσάν εϊταν ο έρωσ του πρδς μιá δριστοκρατία 'Εβραία κυρία δέν έχει εξακριβωθεί άκόμα. Τδ πιθανώτερο όμως εινε δτι ο έρωσ αυτός επέσπεσε άπλώσ τδ τραγικό τέλος του μεγάλου μυθιοτοριογράφου, γιατί, από τδ νε ινικά του χρονια, από τδν παιδική του ήλικια μάλιστα, εϊχε προδιόθει τρέλλας.

Στις 17 'Ιανουαριου 1892 εμπήκε σδ θεραπευτήριου του Πασσού. Ως τδν 'Απρίλιου ο δόκτωρ Μπλάνς που τδν έθεσώπεε διατηρούσε πολλές έλπίδες. Μα στις 20 'Απριλιου μιá σκνηπη που έκανε ο συγγραφές σδν πιστό του θαλαμπόλο Φραγκισκο έκανε τδ γιατρο νά σσφραύσει τδ φρόδια του. Ο άσθενής του εϊταν χαμένος. Καί ή καταστροφή επήθε γρήγορα. Άπό τδ Σεπτέμβρη και πέρα σπανίως εϊχε ο συγγραφές τελείως διαηγές τδ πνεύμ ι του. Ο 'Οκτώβρης και οι κατεχνίες του δέν άφήνουν τδν συγγραφέα νά βγαίη έξω. Μένει πιά σδ σαλονί όπου παίξει συνεχώς μιλλιάρδο. Τδν εποχη αυτή άπεπειρήθη επίσης σε σιγνή παροξυσμού νά σκοτώσει έναν άλλο άσθενή χρωπώντασ τον με τδ μιιλία του μιλλιάρδου.

Τδν άνοιξη του 1893 παρατηρείται έλαφρό βελτίωση. Τδν Μωπασσάν τδν πλημυρούν οι άνιμνήσεις από τδ ζωή του σδ 'Εγρετά, από τδ ταξίδια του κι' από ένα άλλο ταξίδι που έκανε σδν 'Ελβετία για νά υη μπλέξη σε κάποιο οννοκείο. 'Επακολουθούν όμως δδνηρες κρίσεις, κατά τις όποιες τού φορούν τδ ζουλομανία. Μέσ' σδ πάροχου του θεραπευτηριου ο Μωπασσάν φτεβει μικρούς κλάδους δέντρων φωνάζοντας : «Ας φωτέψουμε ! Ας φωτέψουμε ! τδν ξεχόμενο χρονο θάχουμ μικρούς Μωπασσάν !» Ο φίλος του Μωρίς ντε Βαλέφ που πήγε νά τδν επισκεφθει μιá μέρα τδν βρήκε νά γλύφει τούς τοίχους του κελλιού του.

Ηλποιάζε τδ τέλος του ! Η άγωνία του ήταν δδνηρή. 'Επί τρέψ δδομάδες ύποφέρει εδριοκόμονος σε τελεία παραφροσύνη. Τρομερή άγωνία διακοπώμενη από σπασμούς επιληπτικους που δέ μπορούν νά τούς καθουχάσουν οι ένέσεις της έργοκίτης τδν βασανίζει. Τδν 'Ιούλιου του 1893 επήλθεν ο θάνατος.

Ο μέγας διηγηματογράφος αναπαύεται ήδη σδ κοιμητήριου της Μονμάρτης κάτω από πικνά φυλλάδια χροσανθέμων. Στδν τάφο του ύπάρχει αυτή ή επιγραφή :

«Γκν ντε Μωπασσάν»

Τίποτε παραπάνω...

Η ΡΑΤΙΣΜΠΟΝ ΚΑΤΕΛΗΦΘΗ !

Στά 1809 ο στρατάρχης Λάν ειχε κυκλώσει τδ Ρατισμπόν και τδν έκυρίευσε.

— Πούδς θέλει νά πάη τδν καλή είδηση σδν αυτοκράτορα; ρώτησε. — Έγώ, έγώ ! φώναξε ένας νεαρός αξιωματικός και σπιρούνης τάλογό του.

— Παράξενο, ειπε ο στρατάρχης σάν έφυγε ο αξιωματικός, μου φάνηκε πως τδν ειχε χτυπήσει μιá σφαίρα αυτόν κατά τδν μάχη. Ο αξιωματικός έφτασε σδ ύψωμα, όπου περίμενε ο Ναπολέων, ξεπέζεψε και χαϊρέτης :

— Μεγαλειότατε, ή Ρατισμπόν κατελήφθη. Κυττάχτε τις σημαίες μας που κυματίζουν, τούς άστους μας που...

Στδ σημειο αυτό σταμάτησε άπότομα, έφερε τδ χέρι σδ στήθος όπου άρχισε νά πλαταινή μιá κόκκινη κηλίδα.

— Μά εισαι πληγωμένος ; τού λέγει ο Ναπολέων.

— Όχι, μεγαλειότατε, ειμαι σκοτωμένος.

Και ξεψύχησε σδ πόδια του.